

UDK 657.3:336.146(4)(73)
DOI: 10.7251/FIN2201015C
Bobana Čegar*

ORIGINALNI NAUČNI RAD

Zahtjevi profesionalne regulative u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja u Evropi i Sjedinjenim Američkim Državama

Professional regulatory requirements for interim financial reporting in Europe and the United States

Rezime

Razvoj međunarodnih računovodstvenih standarda i njihova opšta prihvaćenost širom svijeta doprinijeli su u velikoj mjeri harmonizaciji finansijskog izvještavanja na globalnom nivou. Ipak, komparativna analiza profesionalne regulative u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja između Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije, Njemačke i deset država Jugoistočne Evrope pokazala je da određene razlike ipak i dalje postoje, naročito u Sjedinjenim Američkim Državama, koje primjenjuju američke opšteprihvaćene računovodstvene standarde, u odnosu na evropski kontinent. Razlozi za te razlike mogli bi da budu u tradicionalnoj orijentisanosti samog računovodstvenog sistema, ali i činjenici da svaka država ima svoje specifičnosti, što ima uticaja i na računovodstvenu profesiju.

Ključne riječi: kratkoročno finansijsko izvještavanje, međunarodni računovodstveni standardi, MRS 34, ASC 270, harmonizacija profesionalne regulative.

Abstract

The development of international accounting standards and their general acceptance around the world have greatly contributed to the harmonization of financial reporting at the global level. However, a comparative analysis of professional regulations regarding interim financial reporting between the United States, the United Kingdom, Germany and ten Southeast European countries has shown that certain differences still exist, especially between the United States, which applies US generally accepted accounting standards and European continent. The reasons for these differences could be in the traditional orientation of the accounting system itself, but also the fact that each country has its own specifics, which has an impact on the accounting profession.

Keywords: interim financial reporting, international accounting standards, IAS 34, ASC 270, harmonization of professional regulations.

* Viši asistent na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci, e-mail: bobana.cegar@efbl.org

UVOD

U vremenu intenzivnih promjena, nastalih prvenstveno globalizacijom i tehnološkim napretkom, informacije su postale resurs od velikog značaja, a zahtjevi za njihovim objavljivanjem sve su učestaliji. Fokusirajući se na tržište kapitala, blagovremeno i pouzdano izvještavanje ima jednu od ključnih uloga u povećanju sposobnosti investitora da bolje procijene performanse emitenata, što dovodi i do stvaranja povoljnijeg ambijenta za investicione aktivnosti. Stoga, period od godinu dana postaje suviše dug za čekanje informacija te, u želji da se zaštite interesi investitora, mnoge države odlučuju da zakonski definišu učestalije intervale objavljivanja finansijskih izvještaja.

Jedan od najvažnijih segmenata u pogledu objelodanjivanja informacija i komunikacije između emitenata, s jedne strane, i investitora, s druge strane, jeste objavljivanje finansijskih izvještaja. Kratkoročno finansijsko izvještavanje, odnosno finansijsko izvještavanje za periode kraće od godinu dana, za kompanije čijim se hartijama od vrijednosti trguje na organizovanom tržištu kapitala, danas je obavezno u gotovo svim državama svijeta. Najčešće se zahtjevi regulatora odnose na obavezno polugodišnje izvještavanje, dok je u pojedinim državama obavezno i kvartalno izvještavanje. Više faktora imalo je značajan doprinos tome. Između ostalog, to su pritisci investitora za što ažurnijim informacijama, želje regulatora da tržišta učine privlačnijim za investitore preko povećanja transparentnosti, ali i harmonizacija regulative i razvoj opšteprihvaćenih standarda i direktiva kojima je kratkoročno finansijsko izvještavanje postalo obavezno u velikom broju država. Primarno, riječ je o Međunarodnom računovodstvenom standardu 34 (MRS 34), koji se odnosi na izvještavanje za periode kraće od godinu dana i, ukoliko se radi o državama članicama Evropske unije, Direktivi o transparentnosti.

Predmet analize u ovom radu biće upravo utvrđivanje u kojoj mjeri su zahtjevi profesionalne regulative, u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja, usklađeni u Evropi i koliko se ti zahtjevi razlikuju u odnosu za one u Sjedinjenim Američkim Državama (SAD). Od evropskih država u fokusu istraživanja biće Bosna i Hercegovina i države iz okruženja, tačnije, region jugoistočne Evrope, ali i razvijenije zemlje, odnosno Njemačka i Velika Britanija. Ovakav odabir država može da dovede do interesantnih zaključaka, imajući u vidu da se region jugoistočne Evrope smatra ekonomski slabije razvijenim u odnosu na zapadne države, sa manje razvijenim tržištem kapitala, te da se radi o državama koje imaju različit status u pogledu članstva u Evropskoj uniji, ali koje karakteriše i različita korporativna kultura i računovodstvena tradicija.

1. TEORIJSKI OKVIR I PREGLED LITERATURE

Kratkoročno finansijsko izvještavanje podrazumijeva prezentovanje finansijskih informacija, obaveznih i/ili dobrovoljnih, za periode kraće od jedne godine. Može se definisati i kao finansijsko izvještavanje između dva godišnja izvještavanja (Porwal, 2001). Glavna prednost kratkoročnih finansijskih izvještaja u odnosu na godišnje ogleda se u blagovremenosti, koja omogućava korisnicima informacija da pravovremeno procijene ispravnost svojih odluka i preduzmu korektivne akcije, ukoliko su neophodne, ali i da procijene buduće performanse i pravce razvoja preduzeća, uticaj sezonskih aktivnosti, utvrde smjerove i promjene u trendovima zarade i likvidnosti, procijene performanse menadžmenta, da podrže izradu godišnjih izvještaja i da se na osnovu njih ocijeni usklađenost sa ciljevima. U poređenju sa godišnjim izvještavanjem, razlikuju se u minimalno dva osnova: kratkoročni finansijski izvještaji uglavnom nisu revidirani i sadrže više procjena (Fu, Kraft & Zhang, 2012, str. 134).

Najdužu tradiciju kratkoročnog finansijskog izvještavanja, namijenjenog eksternim korisnicima, imaju danas veoma razvijene države. Prvo se, počekom XX vijeka, Njujorška berza zalagala za pripremu kratkoročnih finansijskih izvještaja, da bi nekoliko decenija kasnije, tačnije 1946. godine, američka Komisija za hartije od vrijednosti prepoznala potrebu i potencijalne koristi od učestalijeg izvještavanja. Od te godine, pa sve do 1953. godine, listirane kompanije u SAD bile su dužne da dostavljaju svoje kvartalno izvještaje o prodaji. Takva praksa kasnije je ukinuta, ali je prekid trajao svega dvije godine, nakon čega je uvedeno obavezno polugodišnje izvještavanje, te propisan i obrazac na kojem su kompanije trebale da dostavljaju svoje podatke – tzv. obrazac 9K (Taylor, 1965, str. 90). Nekoliko godina kasnije, Američka berza uvodi opet zahtjev za kvartalnim izvještavanjem kroz obavezno dostavljanje kvartalno izvještaja o rezultatu poslovanja – bilansu uspjeha. Ubrzo zatim, Odbor za računovodstvene standarde izdaje akt kojim se uvodi kvartalno finansijsko izvještavanje.

Razvoj kvartalno izvještavanja u SAD pratile su i druge države, sa više ili manje zaostatka. Prema istraživanju koje su uradili Mensah i Werner (2007, str. 74), u korak sa SAD išla je Kanada, koja je zahtjev za kvartalnim izvještavanjem donijela već 1971. godine. U Australiji, obavezno polugodišnje izvještavanje uvedeno je takođe 70-ih godina XX vijeka, ali je sastavljanje seta polugodišnjih izvještaja uvedeno u australijske računovodstvene standarde tek 1994. godine. Od evropskih država, među prvim, polugodišnje izvještavanje zahtijevala je Londonska berza, ali, slično kao i u Australiji, Velika Britanija formalno je usvojila kratkoročno finansijsko izvještavanje preko Odbora za računovodstvene standarde tek 1997. godine. Primjena Međunarodnog računovodstvenog standarda 34, koji se odnosi na kratkoročno finansijsko izvještavanje, počela je 1999. godine i od tada se zastupljenost kratkoročnog izvještavanja u svijetu konstantno širi.

Koliko je kratkoročno finansijsko izvještavanje dobilo na značaju tokom vremena govori i podatak da je, prema istraživanju koje je 1990. godine radio Odbor za računovodstvene standarde Organizacije za ekonomsku saradnju i razvoj, kratkoročno izvještavanje bilo zastupljeno u svih 34 države koje su bile obuhvaćene istraživanjem, a od toga u 35% slučajeva (12 država) ovo izvještavanje je bilo na kvartalnom nivou, a u ostalih 65% (22 države) na polugodišnjem nivou. Danas je kratkoročno finansijsko izvještavanje naročito prisutno kod kompanija čijim se hartijama od vrijednosti trguje na organizovanom tržištu kapitala, pri čemu je polugodišnje izvještavanje za takve kompanije obavezno u svim evropskim državama, a značajan broj tih država je svojom nacionalnom regulativom definisao i obavezno kvartalno izvještavanje.

Analiza koju je uradio Deloitte 2008, a zatim i 2009. godine, na uzorku od 130 listiranih kompanija u Velikoj Britaniji, pokazuje da su poboljšanja u pogledu informacionog sadržaja polugodišnjih izvještaja primjetna protokom vremena, kao i činjenicu da kompanije postaju sve više svjesne zahtjeva i značaja EU Direktive o transparentnosti. Analiza pokazuje da je čak 87% kompanija iz uzorka uredno dostavilo svoje polugodišnje izvještaje, u prosjeku 48 dana nakon isteka izvještajnog perioda. Interesantno je da je svih 100% kompanija ispoštovalo rok od dva mjeseca, a izvještaji su imali u prosjeku 19 stranica (Deloitte, 2010). Činjenica koja takođe zapanjuje jeste da je 66% kompanija angažovalo revizore za ocjenu kratkoročnih finansijskih izvještaja, uprkos tome što revizija nije obavezna. Sve posmatrane kompanije primjenjivale su međunarodne standarde finansijskog izvještavanja (MSFI), a samo jedna iz uzorka nije spomenula usklađenost sa MRS 34. Poređenjem navedenih rezultata sa rezultatima dobijenim godinu dana ranije, primjetno je poboljšanje u gotovo svim segmentima kratkoročnog izvještavanja.

INTRODUCTION

In a time of intense change, primarily due to globalization and technological progress, information has become a resource of great importance, and requests for its publication are becoming more frequent. Focusing on the capital market, timely and reliable reporting has one of the key roles in increasing the ability of investors to better assess the performance of issuers, which leads to the creation of a more favorable environment for investment activities. As a result, the one-year period becomes too long to wait for information, and in order to protect the interests of investors, many countries decide to legally define more frequent intervals for publishing financial statements.

One of the most important segments in terms of information disclosure and communication between issuers, on the one hand, and investors on the other, is the publication of financial statements. Interim financial reporting, i.e. financial reporting for periods shorter than a year, for companies whose securities are traded on the organized capital market, is now mandatory in almost all countries of the world. The requirements of the regulator most often refer to mandatory semi-annual reporting, while in some countries quarterly reporting is also mandatory. Several factors contributed significantly to this. Among other things, these are pressures from investors for more up-to-date information, the desire of regulators to make markets more attractive to investors by increasing transparency, but also harmonization of regulations and development of generally accepted standards and directives that have made interim financial reporting mandatory in many countries. Primarily, these are International Accounting Standard 34 (IAS 34), which refers to reporting for periods of less than one year and, in the case of Member States of the European Union, the Transparency Directive.

The subject of the analysis in this paper will be to determine the extent to which the requirements of professional regulation, in terms of interim financial reporting, are harmonized in Europe and how these requirements differ from those in the United States (USA). Of the European countries, the focus of the research will be Bosnia and Herzegovina and the surrounding countries, more precisely the region of Southeast Europe, but also more developed countries, i.e. Germany and Great Britain. This choice of countries can lead to interesting conclusions, given that the region of Southeast Europe is considered economically less developed than Western countries, with less developed capital markets, and that these are countries with different status in terms of EU membership, but which is also characterized by a different corporate culture and accounting tradition.

1. THEORETICAL FRAMEWORK AND LITERATURE REVIEW

Interim financial reporting is the presentation of financial information, mandatory and/or voluntary, for periods of less than one year. It can also be defined as financial reporting between two annual reports (Porwal, 2001). The main advantage of interim financial statements over annual ones is the timeliness that allows information users to timely assess the correctness of their decisions and take corrective action, if necessary, but also to assess future performance and development directions, impact of seasonal activities, determine directions and changes in earnings and liquidity trends, management performance assessments, to support the preparation of annual reports and to assess compliance with objectives based on them. Compared to annual reporting, it differs in at least two

bases: interim financial statements are generally not audited and contain more estimates (Fu, Kraft, & Zhang, 2012, p. 134).

Today, highly developed countries have the longest tradition of interim financial reporting, intended for external users. First, in the early twentieth century, the New York Stock Exchange advocated the preparation of interim financial statements, and a few decades later, in 1946, the US Securities and Exchange Commission recognized the need and potential benefits of more frequent reporting. From that year until 1953, listed companies in the United States were required to submit their quarterly sales reports. Such a practice was later abolished, but the interruption itself lasted only two years, after which mandatory semi-annual reporting was introduced, and the form on which companies were supposed to submit their data was prescribed - the so-called form 9K (Taylor, 1965, p. 90). A few years later, the US Stock Exchange reintroduced the requirement for quarterly reporting through the mandatory submission of a quarterly report on the results of operations - the income statement. Shortly afterwards, the Accounting Standards Board issues an act introducing quarterly financial reporting.

The development of quarterly reporting in the United States has been followed by other countries, more or less lagging behind. According to research conducted by Mensah and Werner (2007, p. 74), Canada, which made the request for quarterly reporting as early as 1971, kept pace with the United States. In Australia, mandatory semi-annual reporting was also introduced in the 1970s, but the compilation of a set of semi-annual reports was introduced into Australian Accounting Standards only in 1994. Among the European countries, the London Stock Exchange was among the first to require semi-annual reporting, but, similarly to Australia, the UK did not formally adopt interim financial reporting through the Accounting Standards Board until 1997. The application of International Accounting Standard 34, which refers to interim financial reporting, began in 1999 and since then the presence of interim reporting in the world has been constantly expanding.

The importance of interim financial reporting over time is shown by the fact that according to a survey conducted in 1990 by the Accounting Standards Board of the Organization for Economic Cooperation and Development, interim reporting was present in all 34 countries covered by the survey. In 35 percent of cases (12 countries) this reporting was on a quarterly basis, and in the other 65 percent (22 countries) on a semi-annual basis. Today, interim financial reporting is especially present in companies whose securities are traded on the organized capital market, with semi-annual reporting for such companies mandatory in all European countries, and a significant number of these countries have defined mandatory quarterly reporting.

An analysis conducted by Deloitte in 2008 and then in 2009 on a sample of 130 listed companies in the UK shows that improvements in the information content of semi-annual reports are noticeable over time, as well as the fact that companies are becoming more aware of EU requirements and importance of Transparency Directive. The analysis shows that as many as 87 percent of the companies in the sample duly submitted their semi-annual reports, on average 48 days after the end of the reporting period. Interestingly, all 100 percent of the companies complied with the two-month deadline, and the reports had an average of 19 pages (Deloitte, 2010). A fact that is also astonishing is that 66 percent of companies hired auditors to evaluate interim financial statements, despite the fact that an audit is not mandatory. All observed companies applied International Financial Reporting Standards (IFRS), and only one of the sample did not mention compliance with IAS 34. Comparing these results with the results made a year earlier, there is a noticeable improvement in almost all segments of interim reporting.

Posmatrajući okruženje, odnosno države Jugoistočne Evrope, pored obaveznog kratkoročnog finansijskog izvještavanja za listirane kompanije, u svim državama se primjenjuju i međunarodni računovodstveni standardi, pa tako i MRS 34, uprkos tome što su u pojedinim državama razvijeni i nacionalni računovodstveni standardi. S obzirom na to da je šest država iz ove regije nastalo raspadom Jugoslavije, njihova istorija u pogledu razvoja kratkoročnog finansijskog izvještavanja ne razlikuje se značajno, ali su razlike danas prisutne u pogledu zahtjeva definisanih nacionalnim propisima, uključujući i učestalost i obim informacija koje je potrebno objavljivati.

Imajući u vidu rastuću globalizaciju i sve prisutniju internacionalizaciju tržišta kapitala, kako bi se

izvještajnim entitetima olakšala priprema i prezentacija finansijskih izvještaja, a njihovim korisnicima razumijevanje objelodanjenih informacija, proces harmonizacije u oblasti kratkoročnog finansijskog izvještavanja bio je neizbježan. Centralno mjesto u tom procesu imaju međunarodni računovodstveni standardi, odnosno Međunarodni računovodstveni standard 34, koji se odnosi na kratkoročno finansijsko izvještavanje i koji se danas primjenjuje u preko 166 država širom svijeta. To međunarodnim kompanijama olakšava sastavljanje izvještaja, s obzirom na to da u većini slučajeva pripremaju samo jedan set, što, dugoročno gledano, treba da ima uticaja na smanjenje troškova poslovanja na globalnom nivou (Harrison, Horngren, Thomas, Tietz & Suwardy, 2018). U Evropi značajnu ulogu imaju i direktive Evropske unije. Međutim, uprkos tome, kao i razlikama između međunarodnih računovodstvenih standarda i američkih opšteprihvaćenih računovodstvenih standarda, kratkoročno finansijsko izvještavanje se i dalje u određenim elementima razlikuje između država, prije svega u pogledu učestalosti i obima informacija koje se prezentuju zainteresovanim stranama.

2. METODOLOGIJA I REZULTATI ISTRAŽIVANJA

S ciljem utvrđivanja u kojoj mjeri je kratkoročno finansijsko izvještavanje usklađeno na globalnom nivou, analiziraćemo profesionalnu regulativu iz ove oblasti, fokusirajući se prvenstveno na računovodstvene standarde koji se primjenjuju u pogledu učestalijeg izvještavanja, dok detaljnije razmatranje nacionalnih propisa, iako neophodno do određene mjere, neće biti primarni fokus ove analize. Pored analize zahtjeva sadržanih u MRS 34, koji je ujedno i najzastupljeniji u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja, analiziraćemo i američke opšteprihvaćene računovodstvene standarde, tačnije US ASC 270, ali i nacionalne računovodstvene standarde razvijene u Velikoj Britaniji, Njemačkoj, te profesionalnu regulativu u državama Jugoistočne Evrope – Albaniji, Bosni i Hercegovini, Bugarskoj, Crnoj Gori, Grčkoj, Hrvatskoj, Rumuniji, Sjevernoj Makedoniji, Sloveniji i Srbiji. U prvom dijelu istraživanja, fokusiraćemo se na karakteristike profesionalne regulative u svakoj od pojedinačnih država, a u drugom dijelu prikazati njihove sličnosti i razlike.

Finansijsko izvještavanje u SAD, uključujući i kratkoročno finansijsko izvještavanje, vrlo je specifično u odnosu na izvještavanje kako u Jugoistočnoj Evropi, tako i u razvijenim zapadnim evropskim državama. U SAD se primjenjuju američki opšteprihvaćeni računovodstveni standardi, a SAD imaju i najdužu tradiciju u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja i, za razliku od direktiva Evropske unije, regulator u SAD zahtijeva kvartalno objelodanjivanje finansijskih izvještaja.

Osnova za kratkoročno finansijsko izvještavanje u SAD danas se nalazi u standardu 270, koji ima za cilj da pruži uputstvo u vezi sa objavljivanjem kratkoročnih finansijskih izvještaja za listirane kompanije, iako to uputstvo može da se odnosi i na druge entitete koji izvještavaju

češće nego jednom godišnje. Sam standard ne obavezuje kompanije da izvještavaju češće, ali se sugerije da bi listirane kompanije trebalo da objelodanjuju informacije o finansijskoj poziciji, rezultatu poslovanja i novčanim tokovima na mjesečnom ili kvartalnom nivou (US GAAP, 2019). US ASC 270 dozvoljava primjenu skraćenih bilansnih šema za kratkoročno finansijsko izvještavanje, kumulativno od početka godine ili za svaki period pojedinačno, uključujući i adekvatne uporedne podatke iz prethodne godine. Takođe, zahtijeva se primjena istih računovodstvenih politika kao i za posljednji godišnji izvještaj, a eventualne razlike treba obavezno objelodaniti.

Kompanije se mogu odlučiti da u finansijskim izvještajima prikažu manji obim informacija u odnosu na godišnje izvještaje, ali ipak standard navodi koji je to minimum koji mora da bude sadržan u finansijskim izvještajima. Takođe, definisano je i koje informacije treba da budu sadržane u napomenama uz finansijske izvještaje. Ukoliko se uz bilans uspjeha dostavlja i bilans stanja i izvještaj o tokovima gotovine, neophodno je minimalno prezentovati informacije o promjenama na poziciji likvidne imovine, neto obrtnom kapitalu, dugoročnim obavezama i akcijskom kapitalu, dok se u napomenama, između ostalog, navode informacije o osnovnoj i umanjenoj zaradi po akciji, sezonskim prihodima i rashodima, značajnim promjenama u procjenama, neuobičajenim stavkama, potencijalnoj imovini i obavezama, promjenama u računovodstvenim politikama, informacije o segmentima, finansijskim derivatima, investicijama u hartije od vrijednosti, promjenama fer vrijednosti, poslovnim kombinacijama, itd.

Pored zahtjeva sadržanih u standardu, za kratkoročno finansijsko izvještavanje od velike važnosti su i odredbe zakonske regulative iz oblasti trgovine hartijama od vrijednosti. Zakon o zaštiti investitora poboljšanjem tačnosti i pouzdanosti korporativnih objelodanjivanja objavljenih u skladu sa zakonima hartija od vrijednosti i u druge svrhe, često označavan kao „Sarbanes-Oxley“ zakon, smatra se najdalekosežnijim propisom iz oblasti hartija od vrijednosti, još od Zakona o hartijama od vrijednosti iz 1933. i 1934. godine (Zhang, 2007). Označen je kao značajan reformski zakon u pogledu izvještavanja, transparentnosti i trgovanja hartijama od vrijednosti. Usvojen je u julu 2002. godine i neposredno nakon toga stupio je na snagu.

U SAD listirane kompanije moraju da poštuju i druge zakone i propise Komisije za hartije od vrijednosti. Između ostalog, to podrazumijeva i obavezno kvartalno izvještavanje u skladu sa Zakonom o hartijama od vrijednosti s ciljem informisanja investitora na kontinuiranoj osnovi, obezbjeđujući tako visok stepen transparentnosti poslovanja emitenta. Kvartalno izvještavanje vrši se podnošenjem i objelodanjivanjem propisanog obrasca 10-Q, u okviru kojeg emitenti izvještavaju o svojim performansama. Datum podnošenja kvartalnog izvještaja zavisi od datuma početka poslovne godine, koja ne mora da bude jednaka kalendarskoj godini, ali je svaka od listiranih kompanija dužna da dostavi tri kvartalna izvještaja u toku godine, dok se za posljednji kvartal ne dostavlja obrazac 10-Q, s obzirom na to da je kraj četvrtog kvartala zapravo kraj godine, te se dostavlja godišnji izvještaj (obrazac 10-K). Obrazac 10-Q, pored opštih informacija o emitentu, te ovjere na kraju samog obrasca, sadrži još dva dijela, pri čemu su u okviru prvog dijela emitenti dužni da dostave bilans stanja, bilans uspjeha, izvještaj o tokovima gotovine i izvještaj o promjenama na kapitalu, koji mogu biti i nerevidirani, ali moraju biti pripremljeni u skladu sa zahtjevima SOx zakona i računovodstvenog standarda 270 (SEC – Form 10-Q, 2020).

U Evropi, imajući u vidu obaveznu primjenu MRS/MSFI, osnovu profesionalne regulative za kratkoročno finansijsko izvještavanje predstavlja MRS 34. Ovim standardom Komitet za MRS podstiče entitete čijim se akcijama trguje na regulisanom tržištu da primjenjuju kratkoročno finansijsko izvještavanje i da sastavljaju i objelodanjuju kratkoročne finansijske izvještaje bar na polugodišnjem nivou i da izvještaje učine javno dostupnim u roku od 60 dana od dana završetka međuperioda za koji izvještavaju (IFAC, MRS 34, 2017, str. 1).

Observing the environment, i.e. the countries of Southeast Europe, in addition to the obligatory interim financial reporting for listed companies, international accounting standards are applied in all countries, including IAS 34, despite the fact that national accounting standards have been developed in some countries. Given that six countries in the region emerged from the breakup of Yugoslavia, their history of developing interim financial reporting does not differ significantly, but differences are present today in terms of requirements defined by national regulations, including the frequency and scope of information to be published.

Bearing in mind the growing globalization and the increasingly present internationalization of the capital market, in order to reporting entities facilitated the preparation and presentation of financial statements, and their users' understanding of the disclosed information was an inevitable process of harmonization in the area of interim financial reporting. Central in this process are international accounting standards, i.e. International Accounting Standard 34, which refers to interim financial reporting and which is currently applied in over 166 countries around the world. This makes it easier for international companies to compile reports, as in most cases they prepare only one set, which in the long run should have an impact on reducing business costs globally (Harrison, Horngren, Thomas, Tietz, & Suwardy, 2018). In Europe, European Union directives also play a significant role. However, despite the differences between international accounting standards and US generally accepted accounting standards, interim financial reporting still differs in certain elements between countries, primarily in the frequency and scope of information presented to stakeholders.

2. RESEARCH METHODOLOGY AND RESULTS

In order to determine the extent to which interim financial reporting is harmonized globally, we will analyze professional regulations in this area, focusing primarily on accounting standards applicable to more frequent reporting, while more detailed consideration of national regulations, although necessary to some extent, is not the primary focus of this analysis. In addition to the analysis of the requirements contained in IAS 34, which is also the most common in terms of interim financial reporting, we will analyze US generally accepted accounting standards, namely US ASC 270, but also national accounting standards developed in the UK, Germany and professional regulations in Southeast Europe - Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Montenegro, Greece, Croatia, Romania, Northern Macedonia, Slovenia and Serbia. In the first part of the research, we will focus on the characteristics of professional regulations in each of the individual countries, and in the second part we will show their similarities and differences.

Financial reporting in the United States, including interim financial reporting, is quite specific compared to reporting in both Southeast Europe and developed Western European countries. US generally accepted accounting standards are applied in the USA, and the USA has the longest tradition in terms of interim financial reporting, and unlike European Union directives, the regulator in the USA requires quarterly disclosure of financial statements.

The basis for interim financial reporting in the United States today is standard 270, which aims to provide guidance on publishing interim financial statements for listed companies, although this guidance may apply to other entities that report more frequently than once a year. The standard itself does not oblige companies to report more frequently, but it is suggested that listed companies should disclose information about financial position, business results and

cash flows on a monthly or quarterly basis (US GAAP, 2019). US ASC 270 allows the application of condensed balance sheet schemes for interim financial reporting, cumulatively from the beginning of the year or for each period individually, including adequate comparative data from the previous year. Also, the application of the same accounting policies as for the last annual report is required, and any differences must be disclosed.

Companies may choose to present less information in their interim financial statements than in their annual reports, but the standard states what is the minimum that must be included in the financial statements. Also, it is defined what information should be contained in the notes to the financial statements. If the income statement is accompanied by a balance sheet and cash flow statement, it is necessary to present at least information on changes in the position of liquid assets, net working capital, long-term liabilities and share capital, while the notes provide information on basic and diluted earnings per share, seasonal income and expenses, significant changes in estimates, unusual items, potential assets and liabilities, changes in accounting policies, information on segments, financial derivatives, investments in securities, changes in fair value, business combinations, etc.

In addition to the requirements contained in the standard, the provisions of the legislation in the field of securities trading are of great importance for interim financial reporting. The Investor Protection Act by Improving the Accuracy and Reliability of Corporate Disclosures published under Securities and Other Laws, often referred to as the Sarbanes-Oxley Act, is considered the most far-reaching securities regulation since the Securities Act of 1933 and 1934 (Zhang, 2007). It has been identified as a significant reform law in terms of reporting, transparency, and securities trading. It was adopted in July 2002 and entered into force immediately thereafter.

Companies listed in the United States must also comply with other laws and regulations of the Securities and Exchange Commission. Among other things, this includes mandatory quarterly reporting in accordance with the Law on Securities in order to inform investors on a continuous basis, thus ensuring a high degree of transparency of the issuer's operations. Quarterly reporting is performed by submitting and disclosing the prescribed Form 10-Q, within which issuers report on their performance. The date of submission of the quarterly report depends on the start date of the business year, which does not have to be equal to the calendar year, but each of the listed companies is required to submit three quarterly reports during the year, while the last quarter is actually the end of the year, and the annual report is submitted (Form 10-K). Form 10-Q, in addition to general information about the issuer, and certification at the end of the form, contains two more parts, where the first part issuers are required to submit balance sheet, income statement, cash flow statement and statement of changes in equity, which may be unaudited, but must be prepared in accordance with the requirements of SOx Law and Accounting Standard 270 (SEC - Form 10-Q, 2020).

In Europe, given the mandatory application of IAS/IFRS, the basis of professional regulation for interim financial reporting is IAS 34. With this standard, the IAS Committee encourages entities whose shares are traded on a regulated market to apply interim financial reporting and compile and disclose interim financial statements on a semi-annual basis and make the reports publicly available within 60 days from the end of the interim period for which they report (IFAC, IAS 34, 2017, p. 1).

Since the interim financial statements update the data from the last annual reports, their focus should be on the events that occurred in the observed interim period. This means that these reports may

S obzirom na to da se kratkoročnim finansijskim izvještajima ažuriraju podaci iz posljednjih godišnjih izvještaja, njihov fokus treba da bude na događajima koji su se desili u posmatranom međuperiodu. To znači da ti izvještaji mogu da sadrže manje informacija u odnosu na godišnje izvještaje, ali je važno da se pri izvještavanju poštuje načelo materijalnosti, odnosno da se iz kratkoročnih izvještaja ne isključuju ili pogrešno ne prikazuju one stavke koji imaju značaja za korisnika finansijskih izvještaja pri procesu odlučivanja. Iz tog razloga, u ovom standardu naveden je niz zahtjeva koje kratkoročni finansijski izvještaji treba da ispunjavaju, u pogledu forme i sadržine, naročito kada se radi o napomenama uz finansijske izvještaje, kako bi izjava o usklađenosti sa standardima bila opravdana.

Najvažniji zahtjevi su da kratkoročni finansijski izvještaji obuhvataju kompletan set finansijskih izvještaja, te da obavezno uključuju napomene u vezi sa njihovom usklađenošću sa MRS 34. Sastavljanje konsolidovanih izvještaja za periode kraće od godinu dana potrebno je vršiti ukoliko su i posljednji godišnji finansijski izvještaji konsolidovani. Kao i ASC 270, i MRS 34 ostavlja mogućnost da emitenti koriste i sažet set finansijskih izvještaja, odnosno da izvještaji uključuju minimalno sve naslove i međuzbirove iz godišnjeg izvještaja. Pritom, bez obzira na to o kojem setu se radi, on treba da uključuje sve finansijske izvještaje, a puni ili skraćeni oblik odnosi se na nivo raščlanjenosti podataka u svakom od pojedinačnih izvještaja. U zavisnosti od toga koji izvještaj je predmet posmatranja, uporedni period prethodne godine može da bude isti međuperiod iz prethodne godine ili kraj prethodne godine. Standard pruža i smjernice u pogledu sadržaja napomena, koje su u velikoj mjeri identične onim navedenim u ASC 270.

Uprkos primjeni MRS/MSFI,¹ znatan broj evropskih država razvio je svoje nacionalne standarde koji su, ipak, u velikoj mjeri usaglašeni sa međunarodnim standardima. U Evropi, posmatrajući globalno tržište kapitala i tradiciju finansijskog izvještavanja, Velika Britanija ima izuzetno značajnu ulogu, te je i jedna od država koja je oblast kratkoročnog finansijskog izvještavanja uredila, između ostalog, i nacionalnim računovodstvenim standardima.

Iako je još 1964. godine Londonska berza sugerisala kompanijama da objelodanjuju kratkoročne finansijske izvještaje (Darjezi & Khansalar, 2013, str. 121), institucionalni razvoj kratkoročnog finansijskog izvještavanja u Velikoj Britaniji započeo je 1992. godine. Tada je Komitet za finansijske aspekte korporativnog upravljanja dostavio preporuke Odboru za računovodstvene standarde da zajedno sa Londonskom berzom reguliše i formalizuje principe kratkoročnog izvještavanja. Kao odgovor na ovu inicijativu, Odbor je, zajedno sa ICAEW, započeo projekat razmatranja svih aspekata kratkoročnog finansijskog izvještavanja,

što je 1997. godine rezultiralo objavljivanjem Izjave o kratkoročnom finansijskom izvještavanju, koja je predstavljala najbolje prakse u toj oblasti i koja je imala ulogu koju danas imaju standardi. Ova izjava bila je na snazi sve do 2007. godine, kada je zamijenjena Izjavom o polugodišnjem finansijskom izvještavanju.

Nova izjava nastala je iz potrebe unapređenja postojeće, ali i radi usklađivanja sa zahtjevima EU sadržanim u Direktivi o transparentnosti, čija je primjena počela od 2007. godine. Izjava je pružala uputstvo o sadržini izvještaja koje bi pomoglo akcionarima da zasnivaju svoje procjene na više informacija, dobijenih i na polugodišnjem nivou (ASB, 1997). Poštujući principe nacionalne Direktive o transparentnosti u pogledu rokova i sadržaja, Izjava je pružala više informacija i instrukcija u pogledu primjene računovodstvenih politika, razgraničenja prihoda i rashoda, o sezonskim prihodima, procjeni poreza za polugodište, segmentnom izvještavanju i sl. Suština ovih odredbi nije se značajno mijenjala novim standardima i u velikoj mjeri je kompatibilna sa odredbama MRS 34. Prema Izjavi, sadržaj kratkoročnih finansijskih izvještaja bliži je odredbama Direktive o transparentnosti, nego MRS 34, te set čine bilans stanja, bilans uspjeha i izvještaj o tokovima gotovine, dok se izvještaj o promjenama na kapitalu ne spominje. Uz to, predlaže se objavljivanje i sadržaj polugodišnje izjave menadžmenta. U odnosu na prethodnu izjavu, promijenjen je naziv sa kratkoročnog izvještavanja na polugodišnje izvještavanje, te je korišćen jezik koji je kompatibilan sa MRS 34 i Direktivom o transparentnosti. Pored toga, dodati su paragrafi koji se odnose na sažetak i ciljeve, kao i prilog koji se odnosi na pregled regulatornog okvira, čime je nova izjava po svojoj strukturi bila bliža današnjim računovodstvenim standardima. Ovu izjavu 2015. godine zamjenjuje računovodstveni standard – FRS 104.

Kao ni MRS 34, ni FRS 104 ne zahtijeva od određenih entiteta da pripremaju kratkoročne finansijske izvještaje, već obaveznost primjene standarda zavisi od zakonske regulative kojom se regulišu pojedine oblasti, kao što, na primjer, UK Direktiva o transparentnosti zahtijeva od listiranih preduzeća da objavljuju polugodišnje finansijske izvještaje u skladu sa FRS 104, ukoliko nisu u obavezi da primjenjuju MRS 34 (tj. ukoliko ne sastavljaju konsolidovane polugodišnje finansijske izvještaje). Iako je FRS 104 kreiran u skladu sa MRS 34, pri čemu se vodilo računa o identičnim ciljevima, sadržaju, obimu i strukturi, ipak postoje neke razlike, većinom nastale zbog razlika u vezi sa standardima koje se odnose na godišnje objelodanjivanje. Osim onih tehničkih razlika, koje se ogledaju u tome da se MRS 34 u pojedinim odredbama poziva na druge MRS, a FRS 104 na kompatibilne odredbe drugih FRS, u nastavku su i neke od uočenih značajnijih razlika suštinske prirode (tabela 1).²

Tabela 1. Razlike između FRS 104 i MRS 34

FRS 104	MRS 34
Nema preporuka o tome ko bi trebalo da objelodanjuje kratkoročne finansijske izvještaje, u kojem roku i koliko često.	Daju se preporuke ko bi trebalo da primjenjuje kratkoročno finansijsko izvještavanje, koliko često i u kojem intervalu da objavljuje izvještaje.
Definicije se nalaze u zasebnom prilogu.	Definicije (u manjem obimu) sastavni su dio standarda.
Postoji mogućnost da neki entiteti u kratkoročnim izvještajima nemaju izvještaj o tokovima gotovine, prema odredbama iz FRS 102.	Takvih oslobađanja nema u MRS 34.
Ukoliko emitent hartija od vrijednosti vrši konsolidaciju finansijskih izvještaja, FRS 104 je irelevantan u skladu sa Uredbama EU.	Ukoliko su godišnji izvještaji konsolidovani, i kratkoročni finansijski izvještaji treba da budu konsolidovani.
Ne zahtijeva se objelodanjivanje promjena u klasifikaciji finansijske imovine zbog promjene namjene i objava u vezi s transferima između nivoa fer vrijednosti.	Odredbe o promjenama u klasifikaciji finansijske imovine i u vezi s transferima između nivoa fer vrijednosti potrebno je objelodaniti.

¹ Primjena MRS/MSFI pri izradi konsolidovanih finansijskih izvještaja obavezna je u svim evropskim državama, osim u Švajcarskoj. Kod većine država (57%), primjena MRS/MSFI obavezna je i pri izradi pojedinačnih, nekonsolidovanih finansijskih izvještaja, dok je kod ostalih ostavljena mogućnost njihove primjene (IFRS, 2020)

² U FRS 104, koji je publikovan 2015. godine, u prilogu III nalazi se pregled razlika između MRS 34 i FRS 104 koje su postojale u vrijeme pisanja. S obzirom na to da se od tada standardi nisu značajno mijenjali, više informacija se može pronaći i u tom dokumentu.

contain less information than annual reports, but it is important that the principle of materiality is respected in the reporting, i.e. that interim reports do not exclude or misrepresent those items that are relevant to the user of financial statements in the decision making process. For this reason, the standard specifies several requirements that interim financial statements have to meet, in terms of form and content, especially when it comes to notes to the financial statements, in order for the statement of compliance with the standards to be justified.

The most important requirements are that the interim financial statements include a complete set of financial statements, and that they should include notes on their compliance with IAS 34. Like ASC 270 and IAS 34, it leaves the possibility for issuers to use a condensed set of financial statements, i.e. that the reports include at least all titles and subtotals from the annual report. Regardless of which set it is, it should include all financial statements, and the full or condensed form refers to the level of data breakdown in each of the individual reports. Depending on which report is the subject of the observation, the comparative period of the previous year may be the same intermediate period from the previous year or the end of the previous year. The standard also provides guidance on the content of notes that are largely identical to those listed in ASC 270.

Despite the application of IAS/IFRS¹, a significant number of European countries have developed their own national standards, which are, however, largely in line with international standards. In Europe, observing the global capital market and the tradition of financial reporting, Great Britain (GB) has an extremely important role, and is one of the countries that has regulated the area of interim financial reporting, among other things, by national accounting standards.

Although back in 1964 the London Stock Exchange suggested companies to disclose interim financial statements (Darjezi & Khansalar, 2013, p. 121), the institutional development of interim financial reporting in the GB began in 1992. At that time, the Committee on Financial Aspects of Corporate Governance submitted recommendations to the Accounting Standards Board to regulate and formalize the principles of interim reporting together with the London Stock Exchange. In response to this initiative, the Board, together with ICAEW, launched a project to consider all aspects of interim financial reporting, which in 1997 resulted in the publication of a statement on interim financial reporting that represented best practices in the field. This Statement was in force until 2007 when it was replaced by a new Statement of Semi-Annual Financial Reporting.

The new statement arose from the need to improve the existing one, but also due to the harmonization with the EU requirements contained in the Transparency Directive, the implementation of which began in 2007. The statement provided guidance on the content of the report that would help shareholders base their estimates on more information obtained on a semi-annual basis (ASB, 1997). Respecting the principles of the National Transparency Directive regarding deadlines and content, this Statement provided more information and instructions considering the application of accounting policies, accrued revenues and expenditures, seasonal revenues, tax assessment for the semester, segment reporting and the like. The substance of these provisions has not changed significantly with the new standards and is largely compatible with the provisions of IAS 34. According to this Statement, the content of interim financial statements is closer to the provisions of the Transparency Directive than IAS 34, and the set consists of balance sheet, income statement and cash flow statement, while the statement of changes in equity is not mentioned. In addition, it is proposed to publish the content of the semi-annual management statement. Compared to the previous Statement, the name has been changed from interim reporting to semi-annual reporting, and a language that is compatible with IAS 34 and the Transparency Directive has been used. In addition, paragraphs related to the summary and objectives have been added, as well as an appendix related to the review of the regulatory framework, bringing the new Statement closer in structure to today's accounting standards. This statement was replaced in 2015 by the accounting standard - FRS 104.

Like IAS 34, FRS 104 does not require certain entities to prepare interim financial statements, but the obligation to apply the standard depends on legal regulations governing certain areas, such as the UK Transparency Directive requiring listed companies to publish semi-annual financial statements in accordance with FRS 104, if they are not required to apply IAS 34 (i.e. if they do not prepare consolidated semi-annual financial statements). Although FRS 104 was created in accordance with IAS 34, considering identical objectives, content, scope and structure, but there are still some differences, mostly due to differences in standards related to annual disclosure. Apart from those technical differences, which are reflected in the fact that IAS 34 in some provisions refers to other IAS, and FRS 104 to compatible provisions of other FRS, below are some of the observed significant differences of an essential nature (Table 1).²

Tabela 1. The differences between FRS 104 and IAS 34

FRS 104	IAS 34
There are no recommendations on who should disclose interim financial statements, within what timeframe and how often.	Recommendations are given as to who should apply interim financial reporting, how often and in what interval to publish reports.
Definitions are in a separate appendix.	Definitions (to some extent) are an integral part of the standard.
There is a possibility that some entities do not report cash flows in interim reports, according to the provisions of FRS 102.	There are no such exemptions in IAS 34.
If the issuer of securities consolidates financial statements, FRS 104 is irrelevant in accordance with EU Regulations.	If the annual reports are consolidated and the interim financial statements should be consolidated, too.

¹ The application of IAS/IFRS in the preparation of consolidated financial statements is mandatory in all European countries, except Switzerland. In most countries (57 percent) the application of IAS/IFRS is mandatory in the preparation of individual, non-consolidated financial statements, while in others the possibility of their application is voluntary (IFRS, 2020).

² FRS 104, published in 2015 in Appendix III, provides an overview of the differences between IAS 34 and FRS 104 that existed at the time of writing. Since the standards have not changed significantly since then, more information can be found in this document.

Zahtijeva se objelodanjivanje o finansijskim instrumentima koje će pomoći korisnicima da procijene značajnost finansijskih instrumenata mjerenih fer vrijednošću.

Objelodanjivanja o finansijskim instrumentima, kao u FRS 104, ne zahtijevaju se primjenom MRS 34.

Izvor: *Ilustracija autora*

Istovremeno sa objavljivanjem ovog standarda, FRC je objavio i Izveštaj o procjeni uticaja i povratnim informacijama u vezi sa primjenom odredbi kratkoročnog izvještavanja nastao na osnovu komentara datih od strane računovodstvenih firmi, računovodstvenih asocijacija, korisnika izvještaja, itd. Većina, 82% ispitanika, izjasnila se da je kratkoročno finansijsko izvještavanje korisno za korisnike, dok preostalih 18% nije imalo komentar u vezi sa ovim pitanjem (FRC, 2015). Oni ispitanici koju su dali svoj komentar, pored saglasnosti sa koristima kratkoročnog finansijskog izvještavanja, sugerisali su uključivanje uputstva za izradu kratkoročnog izvještaja menadžmenta, kao i mogućnost za primjenu standarda za periode prije 2015. godine.

Nakon trogodišnjeg pregleda računovodstvenih standarda, FRC je 2017. godine izdao prijedlog amandmana, te je, kao rezultat tog pregleda, 2018. godine došlo do dopune, tj. zamjene postojećih standarda. Samim tim, objavljen je i novi FRC 104, čija je primjena počela od 2019. godine (FRC 104, 2018). Osim manjih jezičkih korekcija i korekcija u pogledu prezentacije, u novom FRS 104 izbrisan je prilog III, koji se odnosi na razlike između FRS 104 i MRS 34, ali su ove razlike prikazane u okviru pregleda, na kraju samog standarda. Osim ovih tehničkih korekcija, sve ostalo je isto kao i u standardu iz 2015. godine.

Njemačka je, kao i Velika Britanija, kontinuirano kroz istoriju radila na razvoju nacionalnih računovodstvenih standarda, koji u slučaju Njemačke osnovu imaju u Zakonu o trgovini (njem. Handelsgesetzbuch, HGB). Njemačke kompanije listirane na EU/EEA tržištu hartija od vrijednosti obavezne su da primjenjuju MSFI za pripremu konsolidovanih izvještaja od 2005. godine. Obavezna primjena MSFI zahtijeva se i kod izrade konsolidovanih izvještaja kompanija koje planiraju emisiju hartija od vrijednosti, dok za ostale kompanije važi sloboda izbora između MSFI i HGB. S druge strane, sve kompanije, osim onih klasifikovanih kao velike, bez obzira na to da li se njihovim hartijama od vrijednosti trguje na organizovanom tržištu ili ne, za pripremu pojedinačnih finansijskih izvještaja moraju da koriste njemačke nacionalne računovodstvene standarde, dok priprema po principima i prezentacija izvještaja po MSFI može da bude samo na dobrovoljnoj osnovi i informativnog karaktera.

Njemačke nacionalne standarde razvija Komitet za računovodstvene standarde. Prvi njemački računovodstveni standard (GAS) koji se odnosio na kratkoročno finansijsko izvještavanje bio je GAS 6 i usvojen je s ciljem da se obezbijedi regularno, blagovremeno i pouzdano informisanje korisnika finansijskih izvještaja o finansijskoj poziciji i performansama izvještajnog entiteta. Primjena standarda bila je obavezna za sve domaće emitente vlasničkih i/ili dužničkih hartija od vrijednosti kako je to regulisano, a podsticana je i primjena od

strane drugih entiteta koji objelodanjuju izvještaje za periode kraće od godinu dana. Ovim standardom učestalost izvještavanja bila je na kvartalnom nivou, a trebalo je da izvještaji imaju minimalno sva zaglavlja, zbirove i podzбирove koje sadrže i godišnji finansijski izvještaji. Rok za objelodanjivanje izvještaja bio je 60 dana od isteka perioda za koji se izvještava.

Međutim, usvajanjem Direktive o transparentnosti došlo je do značajnih izmjena u ovom standardu. Tačnije, Standard 6 povučen je iz primjene, a u primjenu je od 2007. godine uveden Standard 16 (GAS 16), sa istim nazivom – Kratkoročno finansijsko izvještavanje. Zahtjevi definisani standardom bili su u potpunosti usklađeni sa zahtjevima Direktive o transparentnosti i odnosili su se na kvartalno i polugodišnje izvještavanje, ali i na kratkoročni izvještaj menadžmenta, koji GAS 6 nije predviđao. Prateći izmjene u Direktivi o transparentnosti kroz Akt o primjeni izmjena Direktive od transparentnosti, koji je na snazi od 20. novembra 2015. godine, došlo je do izmjena u GAS 16, a najznačajnija se ogleda u ukidanju obaveznog kvartalnog izvještavanja, dok je sam naziv standarda promijenjen i glasi „Polugodišnje finansijsko izvještavanje“. Sadržaj polugodišnjih izvještaja nije značajno mijenjan u odnosu na ranije periode, ali je rok za publikovanje izvještaja produžen na tri mjeseca od isteka polugodišta za koje se izvještava. Tako, polugodišnji izvještaji treba da budu sačinjeni primjenom istih računovodstvenih politika kao i za godišnje izvještaje, uz prikazivanje uporednih podataka za prethodni period. Izvještaj menadžmenta treba da sadrži pregled i diskusiju o najznačajnijim događajima nastalim u poslednjem međuperiodu, procjenu budućih šansi i rizika, kao i transakcije sa povezanim licima. Kako i Direktiva o transparentnosti nalaže, tako i je i GAS 16 definisao da odgovorna lica treba da daju pisanu izjavu o tome da su polugodišnji izvještaji, prema njihovom najboljem saznanju, sastavljeni u skladu sa propisima i predstavljaju istinit i fer prikaz imovine, obaveza, finansijske pozicije i rezultata poslovanja, kao i objektivan prikaz šansi i rizika.

U državama Jugoistočne Evrope propisi i praksa učestalijeg izvještavanja razlikuju se između posmatranih država. Čini se da su te razlike prvenstveno rezultat različitog stepena razvoja tržišta kapitala, kako unutar regije, tako i u odnosu na Zapadnu Evropu, ali i različitog statusa u pogledu članstva u Evropskoj uniji i računovodstvenog okvira. Iako su sve države Jugoistočne Evrope prihvatile MRS/MSFI, za sve ili pojedine subjekte, neke od njih su razvile i svoje nacionalne standarde (tabela 2). Međutim, primjena nacionalnih računovodstvenih standarda u ovim državama uglavnom se odnosi na mikro, mala i srednja preduzeća, koja ili moraju da primjenjuju nacionalne standarde ili mogu da biraju između nacionalnih i međunarodnih standarda.

Tabela 2. *Upotreba nacionalnih i međunarodnih računovodstvenih standarda u Jugoistočnoj Evropi*

Država	Primjena MRS/MSFI	Primjena nacionalnih računovodstvenih standarda
Bosna i Hercegovina	Da	Ne
Srbija	Da	Ne
Hrvatska	Da	Da
Crna Gora	Da	Ne
Sjeverna Makedonija	Da	Ne

No disclosure of changes in the classification of financial assets is required due to a change in use and disclosures regarding transfers between fair value levels.	Provisions on changes in the classification of financial assets and transfers between fair value levels need to be disclosed.
Disclosure of financial instruments is required to help users assess the significance of financial instruments measured at fair value.	Disclosures about financial instruments, as in FRS 104, are not required by the application of IAS 34.

Source: Author's illustration

Simultaneously with the publication of this standard, the FRC published an Impact Assessment and Feedback Report on the application of interim reporting provisions based on comments provided by accounting firms, accounting associations, report users, etc. The majority, 82 percent of respondents, stated that interim financial reporting is useful for users, while the remaining 18 percent had no comment on this issue (FRC, 2015). Those respondents who commented, in addition to agreeing with the benefits of interim financial reporting, suggested the inclusion of guidelines for the preparation of interim management reports, as well as the possibility of applying the standards for periods before 2015.

After a three-year review of accounting standards, the FRC issued an amendment proposal in 2017, and as a result of that review, in 2018 there was an amendment, i.e. replacing existing standards. Therefore, the new FRC 104 was published, the implementation of which began in 2019 (FRC 104, 2018). In addition to minor linguistic and presentation corrections, Annex III, which deals with differences between FRS 104 and IAS 34, has been deleted from the new FRS 104, but these differences are presented in the review, at the end of the standard itself. Except for these technical corrections, everything else is the same as in the 2015 standard.

Germany, like Great Britain, has continuously worked throughout history to develop national accounting standards, which in the case of Germany are based on the Trade Act (njem. Handelsgesetzbuch, HGB). German companies listed on the EU/EEA securities market have been required to apply IFRS for the preparation of consolidated financial statements since 2005. Mandatory application of IFRS is also required when preparing consolidated reports of companies planning to issue securities, while other companies are free to choose between IFRS and HGB. On the other hand, all companies, except those classified as large, regardless of whether their securities are traded on a regulated market or not, have to use German national accounting standards for the preparation of individual financial statements, while preparing principles and presenting reports according to IFRS can only be on a voluntary basis and informative.

German national standards are developed by the Accounting Standards Committee. The first German Accounting Standard (GAS) related to interim financial reporting was GAS 6 and was adopted with the aim of providing regular, timely and reliable information to users of financial statements about the financial position and performance of the reporting entity. The application of the standard was mandatory for all domestic issuers of equity and/or debt securities as regulated, and the application by other entities disclosing reports for periods shorter than one year was encouraged. According to this standard, the frequency of reporting was on a quarterly

basis, and the reports should have at least all headings, sums and subtotals that are contained in the annual financial statements. The deadline for disclosing the report was 60 days from the end of the reporting period.

However, the adoption of the Transparency Directive has led to significant changes in this standard. Specifically, standard 6 has been withdrawn from implementation, and standard 16 (GAS 16) with the same name - Interim financial reporting has been introduced since 2007. The requirements defined by the standard were fully harmonized with the requirements of the Transparency Directive and referred to quarterly and semi-annual reporting, but also to the interim management report that GAS 6 did not provide. Following the amendments to the Transparency Directive through the Act on the Implementation of Amendments to the Transparency Directive, in force since 20 November 2015, there were changes in GAS 16, the most significant of which is the abolition of mandatory quarterly reporting and the name of the standard is also changed and reads "Semi-Annual Financial Reporting". The content of semi-annual reports has not changed significantly compared to previous periods, but the deadline for publishing reports has been extended to three months from the end of the reporting semester. Thus, semi-annual reports should be prepared applying the same accounting policies as for annual reports, showing comparative data for the previous period. The management report should include an overview and discussion of the most significant events that occurred in the last interim period, an assessment of future opportunities and risks, as well as transactions with related parties. As required by the Transparency Directive, GAS 16 has defined that responsible person should provide a written statement that the semi-annual reports, to the best of their knowledge, have been prepared in accordance with regulations and represent a true and fair view of assets, liabilities, financial positions, and business results, as well as an objective presentation of opportunities and risks.

In the countries of Southeast Europe, the regulations and practices of more frequent reporting differ between the observed countries. These differences seem to be primarily the result of different levels of capital market development, both within the region and in relation to Western Europe, but also by different status in terms of EU membership and accounting framework. Although all Southeast European countries have adopted IAS/IFRS, for all or some entities, some of them have developed their own national standards (Table 2). However, the application of national accounting standards in these countries mainly applies to micro, small and medium-sized enterprises, which either have to apply national standards or can choose between national and international standards.

Table 2. Use of national and international accounting standards in Southeast Europe

Country	Application of IAS/IFRS	Application of national accounting standards
Bosnia and Herzegovina	Yes	No
Serbia	Yes	No
Croatia	Yes	Yes
Montenegro	Yes	No
North Macedonia	Yes	No

Slovenija	Da	Da
Albanija	Da	Da
Bugarska	Da	Da
Rumunija	Da	Da
Grčka	Da	Da

Izvor: Analiza autora na osnovu pravne regulative posmatranih država

Kada je riječ o privrednim subjektima klasifikovanim kao velika preduzeća, a naročito kada se radi o emitentima hartija od vrijednosti, sloboda primjene nacionalnih standarda u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja prilično je ograničena, iz dva razloga. Prvi je taj što se u posmatranim državama učestalije izvještavanje uglavnom propisuje za kompanije čijim se hartijama od vrijednosti (HOV) trguje na berzi, a drugi je taj što za te kompanije regulativa EU definiše obaveznu primjenu MRS/MSFI prilikom izrade konsolidovanih finansijskih izvještaja. To bi mogli da budu i razlozi zbog kojih pojedine države, poput Hrvatske, Slovenije i Albanije, uprkos tome što imaju razvijene nacionalne računovodstvene standarde, nemaju standard koji se posebno odnosi na kratkoročno finansijsko izvještavanje. Za razliku od njih, u Bugarskoj je u primjeni i nacionalni računovodstveni standard 34, koji se odnosi na kratkoročno finansijsko izvještavanje, ali je u velikoj mjeri usklađen sa MRS 34 (BRS 34, 2007).

Na osnovu navedenog, možemo primijetiti da u osnovama postoje određene razlike koje su rezultat tradicionalne orijentisanosti samog računovodstvenog sistema, pri čemu se SAD i Velika Britanija

često ističu kao predstavnici anglosaksonskog modela finansijskog izvještavanja, gdje se kapital pretežno pribavlja posredstvom tržišta kapitala, dok je Njemačka tipičan predstavnik kontinentalno-evropskog modela, kod kojeg bankarski sektor predstavlja glavni izvor dodatnih izvora finansiranja. Samim tim, sistem finansijskog izvještavanja kod država koje pripadaju anglosaksonskom modelu usmjeren je ka zaštiti ulagača, investitora na tržištu kapitala, a glavni računovodstveni cilj je fer i objektivan prikaz, dok je kod kontinentalnoevropskog modela cilj izvještavanja usmjeren na oprezno odmjerenje garantne supstance, te fokusiran na zaštitu kreditora i poreskih organa (Milutinović, 2015, str. 46).

Ipak, međunarodni računovodstveni standardi i naponi u oblasti harmonizacije računovodstvenih propisa dali su dobre rezultate, naročito u pogledu priznavanja i mjerenja računovodstvenih elemenata, ali i sadržaja finansijskih izvještaja, uključujući i oblast kratkoročnog finansijskog izvještavanja. Neke od tih sličnosti i razlika, koje proizlaze iz različitih računovodstvenih standarda, za prethodno analizirane države, a u vezi sa kratkoročnim finansijskim izvještavanjem, prikazane su u tabeli 3.

Tabela 3. Sličnosti i razlike u pogledu standarda kratkoročnog finansijskog izvještavanja

Sadržaj standarda koji se odnosi na kratkoročno finansijsko izvještavanje	MRS 34	Njemačka - GAS 16	Velika Britanija - FRS 104	SAD - ASC 270
U standardu se navodi od kojih entiteta se zahtijeva ili sugeriše da primjenjuju standard	Da	Da	Ne	Da
Nije definisana učestalost izvještavanja, ali se sugeriše polugodišnje	Da	Da	Ne, ne sugeriše se	Ne, sugeriše se mjesečno ili kvartalno
Kvartalno izvještavanje se ne spominje u samom standardu	Da	Ne, spominje se, ali je primjena na dobrovoljnoj osnovi	Ne, spominje se, ali je primjena pretežno na dobrovoljnoj osnovi	Ne, spominje se, ali nije striktno definisano
Definicije su sastavni dio standarda	Da	Da	Ne, nalaze se u prilogu	Da
U standardu je definisan sadržaj polugodišnjih izvještaja	Da	Da	Da	Da
Kratkoročni izvještaji obuhvataju samo finansijske izvještaje. Ne spominju se izvještaj menadžmenta i izjave odgovornih lica	Da	Ne, spominju se i drugi izvještaji	Da	Da
Polugodišnji finansijski izvještaji obuhvataju kompletan set	Da	Da, za one koji primjenjuju MRS 34	Da	Ne, uz BU sugeriše se objavljivanje BS i IoTG
Za one koji nisu u obavezi da prate MRS 34, set FI obuhvata BS, BU i Napomene. IoTG i IoPnK su preporučeni, ali ne i obavezni	(nije primjenljivo)	Da	(nije primjenljivo)	(nije primjenljivo)
Zahtijevaju se i uporedni prikazi za prethodnu godinu	Da	Da	Da	Da
Jasno je sugerisan period za objavljivanje kratkoročnih finansijskih izvještaja - 60 dana od isteka perioda za koji se izvještava	Da	Sugerisan je	Ne	Ne
Dozvoljena je upotreba skraćenih bilansnih šema	Da	Da	Da	Da
U standardu se spominje revizija kratkoročnih finansijskih izvještaja	Ne	Da, ali nije obavezna	Ne	Ne
Zahtijeva se primjena istih računovodstvenih politika kao kod godišnjih izvještaja	Da	Da	Da	Da
Definisan je sadržaj napomenama uz finansijske izvještaje	Da	Da	Da	Da
Spominje se sadržaj kratkoročnog izvještaja menadžmenta	Ne	Da	Da, u prilogu	Ne
Diskrecioni pristup kratkoročnog izvještavanja u odnosu na godišnje izvještavanje	Da	Da	Da	Ne, integrisani
Definisan je tretman sezonskih prihoda i rashoda	Da	Da	Da	Da

Izvor: Analiza autora na osnovu relevantnih računovodstvenih standarda

Vjerovatno najznačajnija razlika prikazana u prethodnoj tabeli (tabela 3) odnosi se na pristup sastavljanju izvještaja za periode kraće od godinu dana, u odnosu na godišnje izvještavanje, koji je u SAD integrisani, a u evropskim državama diskrecioni. S obzirom na to, mogu se javiti značajne razlike u pogledu odmjerenja i priznavanja

pojedinih transakcija koje nastaju u jednom izvještajnom periodu, a odnose se na cijelu godinu. Dalje, u SAD standard ne zahtijeva objavljivanje kratkoročnog izvještaja o promjenama na kapitalu, što je još jedna značajna razlika u odnosu na evropske države i države koje primjenjuju MRS/MSFI, gdje je ovaj izvještaj sastavni dio seta

Slovenia	Yes	Yes
Albania	Yes	Yes
Bulgaria	Yes	Yes
Romania	Yes	Yes
Greece	Yes	Yes

Source: Author's analysis based on the legal regulations of the observed countries

When it comes to economic entities classified as large companies, and especially when it comes to issuers of securities, the freedom to apply national standards regarding interim financial reporting is quite limited for two reasons. The first is that in the observed countries more frequent reporting is mainly prescribed for companies whose securities are traded on the stock exchange, and the second is that for these companies EU regulations define mandatory application of IAS/IFRS when preparing consolidated financial statements. These could be the reasons why some countries, such as Croatia, Slovenia and Albania, despite having developed national accounting standards, do not have a standard that specifically refers to interim financial reporting. In contrast, Bulgaria also applies the national accounting standard 34, which refers to interim financial reporting, but is largely in line with IAS 34 (BRS 34, 2007).

Based on the above, we can see that there are some differences in the basics, which are the result of the traditional orientation of the accounting system, with the US and GB often standing out as representatives of the Anglo-Saxon model of financial reporting,

where capital is obtained through capital markets. Germany is a typical representative of the continental European model in which the banking sector is the main source of additional sources of financing. Therefore, the system of financial reporting in the countries belonging to the Anglo-Saxon model is aimed at protecting investors, investors in the capital market, and the main accounting goal is fair and objective presentation, while in the continental European model the reporting goal is aimed at careful weighing of the guaranteed substance and with the focus on the protection of creditors and tax authorities (Milutinović, 2015, p. 46).

Nevertheless, international accounting standards and efforts in the area of harmonization of accounting regulations have yielded good results, especially in terms of recognition and measurement of accounting elements, but also the content of financial statements, including the area of interim financial reporting. Some of these similarities and differences, resulting from different accounting standards, for the previously analyzed countries, in relation to interim financial reporting are shown in Table 3.

Table 3. Similarities and differences regarding interim financial reporting standards

Content of standards related to interim financial reporting	IAS 34	Germany - GAS 16	Great Britain - FRS 104	USA - ASC 270
The standard specifies which entities are required or suggested to apply the standard	Yes	Yes	No	Yes
The frequency of reporting is not defined, but it is suggested semi-annually	Yes	Yes	No, it is not suggested	No, it is suggested monthly or quarterly
Quarterly reporting is not mentioned in the standard itself	Yes	No, it is mentioned, but the implementation is on voluntary basis	No, it is mentioned, but the implementation is mainly on voluntary basis	No, it is mentioned, but it is not strictly defined
Definitions are an integral part of the standard	Yes	Yes	No, it is in annex	Yes
The standard defines the content of semi-annual reports	Yes	Yes	Yes	Yes
Interim reports include only financial statements. No mention is made of the management report and the statements of the responsible persons	Yes	No, the others reports are also mentioned	Yes	Yes
The semi-annual financial statements include a complete set	Yes	Yes, for those that apply IAS 34	Yes	No, along with IS, the publication of BS and CF statement is suggested
For those not required to comply with IAS 34, the set of statements includes BS, IS and Notes. CF and equity statements are recommended, but not required	(not applicable)	Yes	(not applicable)	(not applicable)
Comparative views for the previous year are also required	Yes	Yes	Yes	Yes
The period for publishing interim financial statements is clearly suggested - 60 days from the end of the reporting period	Yes	It is suggested	No	No
The use of condensed balance sheets is allowed	Yes	Yes	Yes	Yes
The standard mentions the audit of interim financial statements	No	Yes, but it is not mandatory	No	No
The same accounting policies are required as for the annual reports	Yes	Yes	Yes	Yes
The content of the notes to the financial statements is defined	Yes	Yes	Yes	Yes
The content of the interim management report is mentioned	No	Yes	Yes, in annex	No
Discretionary approach to interim reporting compared to annual reporting	Yes	Yes	Yes	No, integrated
The treatment of seasonal income and expenses is defined	Yes	Yes	Yes	Yes

Source: Author's analysis based on relevant accounting standards

Probably the most significant difference shown in the previous table (Table 3) refers to the approach to compiling reports for periods shorter than one year, compared to annual reporting, which is integrated in the United States and discretionary in European countries. Given this, there may be significant differences in the measurement and recognition of individual transactions that occur

in one reporting period but relate to the whole year. Furthermore, in the US the standard does not require the publication of a interim statement of changes in equity, which is another significant difference compared to European countries and countries applying IAS/IFRS where this report is an integral part of a set of financial statements. Other differences are mostly neutralized or mitigated

finansijskih izvještaja. Ostale razlike pretežno su neutralisane ili ublažene nacionalnom regulativom. Tako, na primjer, standard u Velikoj Britaniji ne sugerise od kojih se izvještajnih entiteta očekuje učestalije izvještavanje, ali je to pitanje definisano nacionalnom pravnom regulativom, a isto je i u pogledu učestalosti izvještavanja, gdje pojedini standardi sugerisu intervale u kojima se izvještava, ali je to pitanje u svakoj od posmatranih država, uključujući i države Jugoistočne Evrope, definisano zakonima iz oblasti računovodstva, privrednih društava ili tržišta kapitala. Za razliku od MRS 34, u okviru kojeg se ne spominje kratkoročni izvještaj menadžmenta, u Njemačkoj i Velikoj Britaniji standard sugerise i sadržaj tog izvještaja. Međutim, bez obzira na to, i u tom segmentu postoji visok stepen harmonizacija kada su u pitanju evropske države, s obzirom na to da je ovaj izvještaj obavezan za članice EU, u skladu sa, već dosta pominjanom, Direktivom o transparentnosti.

ZAKLJUČAK

Iako je, zahvaljujući opštoj prihvaćenosti međunarodnih računovodstvenih standarda, kratkoročno finansijsko izvještavanje u velikoj mjeri harmonizovano na globalnom nivou, ipak i dalje postoje značajne razlike, naročito u SAD, koje primjenjuju američke opšteprihvaćene računovodstvene standarde, u odnosu na evropski kontinent. Razloge za to treba tražiti u činjenicama da se države međusobno razlikuju, između ostalog, u pogledu tradicije, kulture, običaja, jezika, poslovne etike, razvoja pravnog sistema, vladavine prava, ali i poslovnog okruženja, što svakako ima uticaja i na prakse koje se primjenjuju u računovodstvenoj profesiji.

Kada je riječ o kratkoročnom finansijskom izvještavanju, primjena integrisanog pristupa u SAD u odnosu na diskrecioni pristup u Evropi može se navesti kao jedna od najznačajnijih razlika koja može imati uticaja na priznavanje i odmjeravanje pojedinih bilansnih pozicija. Dalje, razlike postoje i u pogledu učestalosti, pri čemu regulator u SAD zahtijeva kvartalno izvještavanje, u odnosu na Evropu, gdje učestalost nije harmonizovana između država, ali je u većini slučajeva izvještavanje obavezno na polugodišnjem nivou. U SAD je precizno definisan, odnosno propisan obrazac koji se koristi za kvartalno izvještavanje, dok je u većini evropskih država obrazac za kratkoročno finansijsko izvještavanje identičan obrascu godišnjeg izvještavanja. Konačno, kratkoročno finansijsko izvještavanje u Evropi, tačnije Evropskoj uniji, pod uticajem je i zahtjeva sadržanih u direktivama, iz čega je i proizišla obaveza sastavljanja kratkoročnog izvještaja menadžmenta i izjava odgovornih lica, dok takav sistem nije karakterističan za SAD.

Posmatrajući evropske zemlje, možemo konstatovati da je u pogledu kratkoročnog finansijskog izvještavanja, za kompanije čijim se hartijama od vrijednosti trguje na organizovanom tržištu kapitala, primjena MRS/MSFI obavezna u svim državama, osim u Švajcarskoj. Uprkos tome, pojedine države, poput Velike Britanije, Njemačke i Bugarske, razvile su i svoje nacionalne standarde, objavljujući i poseban standard koji se odnosi na finansijsko izvještavanje za

periode kraće od jedne godine. Ti standardi osnovu imaju u MRS 34, ali se određene razlike javljaju u pogledu toga da li se u standardu sugerise koji entiteti treba učestalije da izvještavaju i u kojim vremenskim intervalima, kao i u povezanosti samog standarda sa Direktivom o transparentnosti.

IZVORI

1. ASB (1997). Statement: Half-Yearly Financial Reports.
2. BRS 34 (2007). Kratkoročno finansijsko izvještavanje. Preuzeto sa <https://kik-info.com/normativna-baza/nss/0X2135501620/>.
3. Darjezi, J., & Khansalar, E. (2013). Frequency of Financial Reports. *International Journal of Business and Management*, 8 (17), 121–128.
4. Deloitte (2010). Measuring by Halves – Surveying Half-Yearly Financing Reporting. London.
5. FRC 104 (2018). FRS 104 Interim Financial Reporting. FRC.
6. FRC (2015). Impact Assessment and Feedback Statement – FRS 104 Interim Financial Reporting. FRC.
7. Fu, A., Kraft, A., & Zhang, H. (2012). Financial reporting frequency, information asymmetry, and the cost of equity. *Journal of Accounting and Economics*.
8. Harrison, W., Horngren, C., Thomas, W., Tietz, W., & Suwardy, T. (2018). *Financial Accounting – International Financial Reporting Standards – global edition*. Pearson.
9. IFAC, MRS 34 (2017). Međunarodni računovodstveni standard 34. IFAC.
10. IFRS (2020, Januar 16). Preuzeto sa <https://www.ifrs.org/use-around-the-world/use-of-ifrs-standards-by-jurisdiction/>.
11. Mensah, Y., & Werner, R. (2007). *The Capital Market Implications of the Frequency of Interim Financial Reporting: An International Analysis*.
12. Milutinović S.(2015). *Savremeni trendovi u harmonizaciji finansijskog izveštavanja – doktorska disertacija*. Univerzitet u Novom Sadu, Ekonomski fakultet Subotica.
13. Porwal, L. (2001). *Accounting Theory*. McGraw-Hill Education.
14. SEC – Form 10-Q (2020, September 22). General instruction. Preuzeto sa <https://www.sec.gov/files/form10-q.pdf>.
15. Taylor, R. (1965). *A Look at Interim Reports*.
16. US GAAP (2019). U.S. GAAP, Codification Topic 270 – Interim Reporting.
17. Zhang, I., X. (2007). Economic consequences of the Sarbanes-Oxley Act of 2002. *Journal of Accounting and Economics* 44, 74–115.

by national regulations. Thus, for example, the standard in the GB does not suggest which reporting entities are expected to report more frequently, but this issue is defined by national law, and the same is true in terms of reporting frequency, where some standards suggest reporting intervals. issue in each of the observed countries, including the countries of Southeast Europe, defined by the laws in the field of accounting, companies or capital markets. Unlike IAS 34, which does not mention a interim management report, in Germany and GB the standard suggests the content of that report. However, regardless of that, there is a high degree of harmonization in this segment when it comes to European countries, given that this report is mandatory for EU members, in accordance with the already mentioned, Transparency Directive.

CONCLUSION

Although, thanks to the general acceptance of international accounting standards, interim financial reporting is largely harmonized globally, there are still significant differences, especially in the United States, which apply US generally accepted accounting standards to the European continent. The reasons for this should be sought in the fact that countries differ from each other, among others, in terms of tradition, culture, customs, language, business ethics, development of the legal system, rule of law and business environment, which certainly has an impact on practices applied in the accounting profession.

When it comes to interim financial reporting, the application of the integrated approach in the USA in relation to the discretionary approach in Europe can be mentioned as one of the most significant differences that can have an impact on the recognition and measurement of individual balance sheet items. Furthermore, there are differences in terms of frequency, with the US regulator requiring quarterly reporting, compared to Europe, where the frequency is not harmonized between countries, but in most cases reporting is mandatory on a semi-annual basis. In the USA, the form used for quarterly reporting is precisely defined, i.e. prescribed, while in most European countries the form for interim financial reporting is identical to the form of annual reporting. Finally, interim financial reporting in Europe, more precisely the European Union, is influenced by the requirements contained in the directives, which resulted in the obligation to compile a interim management report and statements of responsible persons, while such a system is not typical for the United States.

Looking at European countries, we can conclude that in terms of interim financial reporting, for companies whose securities are traded on the organized capital market, the application of IAS/IFRS is mandatory in all countries except Switzerland. Nevertheless, some countries, such as Great Britain, Germany and Bulgaria, have developed their own national standards by publishing a special standard relating to financial reporting for periods of less than one year. These

standards are based on IAS 34, but some differences arise as to whether the standard suggests which entities should report more frequently and at what time intervals, as well as the relationship between the standard itself and the Transparency Directive.

LITERATURE

1. ASB (1997). Statement: Half-Yearly Financial Reports.
2. BRS 34 (2007). Kratkoročno finansijsko izvještavanje. Retrieved from <https://kik-info.com/normativna-baza/nss/OX2135501620/>.
3. Darjezi, J., & Khansalar, E. (2013). Frequency of Financial Reports. *International Journal of Business and Management*, 8 (17), 121–128.
4. Deloitte (2010). Measuring by Halves – Surveying Half-Yearly Financing Reporting. London.
5. FRC 104 (2018). FRS 104 Interim Financial Reporting. FRC.
6. FRC (2015). Impact Assessment and Feedback Statement – FRS 104 Interim Financial Reporting. FRC.
7. Fu, A., Kraft, A., & Zhang, H. (2012). Financial reporting frequency, information asymmetry, and the cost of equity. *Journal of Accounting and Economics*.
8. Harrison, W., Horngren, C., Thomas, W., Tietz, W., & Suwardy, T. (2018). *Financial Accounting – International Financial Reporting Standards – global edition*. Pearson.
9. IFAC, MRS 34 (2017). Međunarodni računovodstveni standard 34. IFAC.
10. IFRS (2020, Januar 16). Retrieved from <https://www.ifrs.org/use-around-the-world/use-of-ifrs-standards-by-jurisdiction/>.
11. Mensah, Y., & Werner, R. (2007). *The Capital Market Implications of the Frequency of Interim Financial Reporting: An International Analysis*.
12. Milutinović S. (2015). *Savremeni trendovi u harmonizaciji finansijskog izveštavanja – doktorska disertacija*. Univerzitet u Novom Sadu, Ekonomski fakultet Subotica.
13. Porwal, L. (2001). *Accounting Theory*. McGraw-Hill Education.
14. SEC – Form 10-Q (2020, September 22). General instruction. Preuzeto sa <https://www.sec.gov/files/form10-q.pdf>.
15. Taylor, R. (1965). *A Look at Interim Reports*.
16. US GAAP (2019). U.S. GAAP, Codification Topic 270 – Interim Reporting.
17. Zhang, I., X. (2007). Economic consequences of the Sarbanes-Oxley Act of 2002. *Journal of Accounting and Economics* 44, 74–115.

